

มหาปุณฺณิยาจารย์ (๓)

ดูก่อนวัคคิ

ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นชื่อว่าเห็นเรา

ผู้ใดเห็นเรา ผู้นั้นชื่อว่าเห็นธรรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรญาณ (ม)

๑๕๐

พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าทรงเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน เป็นผู้บริสุทธิ์หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะแล้ว กิจที่จะต้องทำยิ่งกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว พวกเราทั้งหลายก็ควรที่จะดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของพระพุทธองค์ โดยมุ่งทำความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจ เป็นอันดับแรก ส่วนเรื่องอื่นให้เป็นเรื่องรองลงมา เพราะเรายังมีสิ่งที่จะต้องทำให้รู้แจ้งอีกมากมาย อย่างน้อยก็ต้องให้รู้ว่าเราเกิดมาจากไหน เกิดมาทำไม อะไรคือเป้าหมายของชีวิต เพราะฉะนั้นเราจึงควรหมั่นฝึกใจของเราให้หยุดนิ่ง ให้เข้าไปถึงผู้รู้แจ้งภายในคือพระธรรมกายให้ได้

พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าได้ตรัสสอนพระวักกัลยอยู่ตอนหนึ่งว่า

“โย โข วักกัลล ธมฺมํ ปสฺสตี โส มํ ปสฺสตี

โย มํ ปสฺสตี โส ธมฺมํ ปสฺสตี

ดูก่อนวักกัลล ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นชื่อว่าเห็นเรา ผู้ใดเห็นเรา ผู้นั้นชื่อว่าเห็นธรรม”

ที่พระองค์ตรัสอย่างนี้ หมายความว่า ผู้ใดเห็นธรรมกาย ได้เข้าถึงธรรมกาย ผู้นั้นก็ได้ชื่อว่าเห็นพระพุทธองค์ เพราะพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกายธรรมอรหัตต์ ซึ่งพระลัมมาลัมพุทเธเจ้าทรงถือว่า ใครก็ตาม แม้ไม่ได้อยู่ใกล้ชิดกับพระองค์ แต่หากนำคำสอนไปลงมือปฏิบัติกันอย่างจริงจัง จนได้บรรลุ

ใจหยุดสุดยอดปาฏิหาริย์

๑๖๑

ละเมียดลิกขาบทที่บัญญัติไว้ แต่พระบรมศาสดากลับรับคำ-
ท้าทายนั้น โดยให้เหตุผลว่า พระองค์ทรงบัญญัติลิกขาบทข้อนี้
เพื่อพระสาวกมิใช่เพื่อพระองค์เอง เหมือนพระราชาท่านห้ามคนเก็บ
มะม่วงในพระราชอุทยาน แต่พระราชาก็ยังคงเก็บมะม่วง
มาเสวยได้

เมื่อพระบรมศาสดาได้ประกาศว่าจะแสดงยมกปาฏิหาริย์
ที่เมืองสาวัตถี พวกเดียรฉิย์เกิดความความหวาดหวั่นกันมาก
เพราะรู้ว่าพระพุทธองค์ทรงทำปาฏิหาริย์ได้จริง แต่ก็ไม่ใช่
ความพยายาม จึงชักชวนอุปัฏฐากให้ช่วยกันสร้างมณฑปเสา
ไม้ตะเคียน และมุงด้วยดอกอุบลเขียว พร้อมทั้งประกาศว่า
พวกตนจะทำปาฏิหาริย์ใหญ่ในที่ตรงนี้

พระบรมศาสดาทรงประกาศว่า จะแสดงปาฏิหาริย์ที่ได้
ต้นมะม่วง พวกเดียรฉิย์จึงสั่งให้อุปัฏฐากของตน ไปโค่นต้น
มะม่วงทิ้งให้หมด ทั้งต้นเล็กต้นใหญ่ในอาณาบริเวณ ๑ โยชน์
ครั้นครบกำหนดนัดหมาย มีคนเฝ้าสวนของพระราชาท่านชื่อ **คันทะ**
ได้นำมะม่วงสุกมาถวายพระบรมศาสดา หลังจากพระองค์เสวย
และวางเมล็ดมะม่วงนั้นไว้บนพื้นดิน พลังชำระพระหัตถ์ลงบน
เมล็ดมะม่วง ทันใดนั้นเอง สิ่งมหัศจรรย์ก็บังเกิดขึ้น ต้นมะม่วง
ไต่งอกขึ้นมา และเจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว เพียงชั่วพริบตา
ก็สูงถึง ๕๐ ศอก แผ่กิ่งก้านสาขากว้างไปทั่วบริเวณ

ใจหยุดสุดยอดปาฏิหาริย์

๑๖๒

ท้าวลักกะ เห็นการกระทำที่ชั่วร้ายของพวกเดียรฉัตรโดยตลอด จึงมีเทวบัญชารับสั่งให้วาทวลาหกะเทพบุตร บันดาลให้มีลมพายุพัดถอนมณฑปของพวกเดียรฉัตรให้พังพินาศ ส่วน**สุริย-เทพบุตร** ก็ให้แผ่รัศมีมณฑลของพระอาทิตย์ ทำให้พวกเดียรฉัตรถูกความร้อนแผดเผา จนไม่อาจทนอยู่ได้ ต่างพากันหลบหนีกันไปคนละทิศละทาง

เมื่อพระบรมศาสดาจะเริ่มแสดงปาฏิหาริย์ ได้มีมหาอุบาสิกาคณหนึ่ง ชื่อ **ขรณี** ไปเข้าเฝ้าพระพุทธองค์พลางกราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ เมื่อธิดาเช่นหม่อมฉันมีอยู่ หม่อมฉันจะขออาสาทำปาฏิหาริย์แทนพระเจ้าข้า”

พระบรมศาสดาตรัสถามว่า “ขรณี เธอจะอย่างไร” นางกราบทูลว่า “หม่อมฉันจะทำแผ่นดินนี้ ให้เป็นเหมือนผืนน้ำ แล้วดำดิ่งลงไปแสดงตนที่ขอบปากจักรวาลด้านทิศตะวันตก ดำลงจากทิศตะวันตก ไปโผล่ที่ขอบจักรวาลด้านทิศตะวันออก และจากทิศเหนือไปทิศใต้ พระเจ้าข้า”

พระบรมศาสดาได้ตรัสห้ามไว้ แต่ก็มีสาวกอีกมากมายมาขออาสาแสดงปาฏิหาริย์ พระองค์มีพระประสงค์จะให้มหาชนรู้ถึงอานุภาพของพระสาวก จึงตรัสถามว่า “ผู้ใดมีความประสงค์ที่จะแสดงปาฏิหาริย์อีก”

ใจหยุดสุดยอดปาฏิหาริย์

๑๖๓

ท่านจุลลนาถบิณฑิกะ กราบทูลว่า “ข้าพระองค์จะเนรมิต
อัฐภาพให้เป็นเหมือนพรหม สูง ๑๒ โยชน์ ประมือให้ตั้งกึกก้อง
กัมปนาท เหมือนมหาเมฆกระหึ่มในท่ามกลางบริษัทนี้ พระเจ้าข้า”

ต่อมา สามเณรชื่อ **วีรา** ซึ่งมีอายุเพียง ๗ ขวบ กราบทูล
ว่า “หม่อมฉันจะนำภูเขาลิเนรุ ภูเขาจักรวาล และภูเขาคิณนิพพานต์
มาตั้งเรียงกันไว้ แล้วย่างก้าวจากยอดเขาแต่ละลูกไปมา
พระเจ้าข้า”

จากนั้น **สามเณรจุนทะ** ได้กราบทูลว่า “ข้าพระองค์จะ
เขยัดต้นหว้าใหญ่ ที่เป็นธงของชมพูทวีป แล้วนำผลหว้าใหญ่มา
ให้บริษัทนี้เคี้ยวกินและจะนำดอกแฉฝอยมาถวายพระพุทธรองค์
พระเจ้าข้า”

ต่อจากนั้น **พระอุบลวรรณาเถรี** ได้กราบทูลว่า “หม่อมฉัน
จะบันดาลให้ตนเองเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ผู้พร้อมไปด้วย
รัตนะ ๗ มีบริวาร ๓๖ โยชน์แวดล้อม แล้วพามาถวาย
บังคมพระพุทธรองค์”

ส่วน **พระมหาโมคคัลลานะ** อัครสาวกเบื้องซ้ายได้กราบ
ทูลว่า “ข้าพระองค์จะวางภูเขาลิเนรุไว้ในระหว่างพื้น แล้วเคี้ยว
กินภูเขานั้น ประดุจเคี้ยวกินเมล็ดพันธุ์ฝักกาด จะวางแผ่นดินไว้
ในมือข้างซ้าย แล้วเอาสรรพสัตว์ไปไว้ในทวีปอื่นด้วยมือข้างขวา

ใจหยุดสุดยอดปาฏิหาริย์

๑๖๔

จะทำเขาลิเนรุให้เป็นด้ามร่มยกพื้นแผ่นดินใหญ่ขึ้นวางไว้เบื้องบน
เอามือข้างหนึ่งถือไว้ คล้ายการถือร่ม แล้วเดินจงกรมไปในอากาศ
พระเจ้าข้า”

แม้กระนั้นพระบรมศาสดาก็ยังคงตรัสปฏิเสธพระสาวกว่า
“เรารู้อานภาพของเธอดี แต่พวงดอกไม้นี้ เขามิได้ผูกไว้เพื่อ
ประโยชน์แก่เธอ เพราะตถาคตเป็นผู้มีฐานะที่หาผู้เสมอมิได้
ผู้อื่นที่ชื่อว่าสามารถนำฐานะของเราไปได้ฉันใด ไม่มี ตถาคตเท่านั้น
ที่จะแสดงยมกปาฏิหาริย์ อันเป็นพุทธประเพณี ให้เป็นที่
ประจักษ์แก่เหล่าพุทธบริษัท”

จากนั้นพระองค์ทรงแสดงยมกปาฏิหาริย์ ซึ่งเป็นเรื่องที่
ทั้งมหัศจรรย์และเหลือเชื่อ แต่ก็ความจริง เรื่องปาฏิหาริย์นั้น
เป็นสิ่งที่มีความสำคัญกับพระพุทธศาสนา และมีบันทึกอยู่ในพระไตรปิฎก
ตั้งแต่เล่มแรกจนถึงเล่มสุดท้าย เรื่องปาฏิหาริย์นั้นเป็นเรื่อง
ธรรมดาสำหรับผู้ที่มีใจหยุดดีแล้ว และวิชาในพระพุทธศาสนา
ก็สอนให้เราทำในสิ่งเหล่านี้ได้ด้วย ไม่ว่าจะเป็นวิชา ๓ วิชา ๔
อภิญญา ๖ ก็มีเรื่องราวของปาฏิหาริย์โดยตลอด เป็นเรื่องถูกปกติ
ไม่ใช่เรื่องพิศดารอะไร เป็นสิ่งที่ยังความศรัทธาเลื่อมใสให้
เกิดขึ้น เพื่อเป็นแนวทางนำไปสู่การลงมือปฏิบัติธรรมให้รู้แจ้ง
หมดกิเลสเป็นพระอรหันต์ สิ่งนี้เป็นสุดยอดปาฏิหาริย์ในทาง
พระพุทธศาสนา

ใจหยุดสุดยอดปาฏิหาริย์

๑๖๕

ดังนั้น ใจหยุดจึงเป็นสุดยอดของปาฏิหาริย์ เป็นสิ่งที่ชาวโลกทุกคนสามารถทำได้ ศึกษาเรียนรู้กันได้ เป็นวิชาที่เป็นของกลางของโลก ไม่ว่าชาติไหนภาษาใดก็เรียนรู้กันได้ ถ้าทำใจให้หยุดนิ่ง เพราะฉะนั้นใจหยุดเป็นสิ่งที่สำคัญ ที่จะทำให้เราเป็นผู้มีอานุภาพ มีความบริสุทธิ์ เต็มเปี่ยมไปด้วยพลังแห่งความดี มีกำลังใจไม่สิ้นสุด ผู้รู้จึงกล่าวว่า อยากได้กำลังกายต้องเคลื่อนไหว แต่อยากได้พลังใจต้องทำใจหยุดนิ่ง ใจที่หยุดนิ่ง จึงมีพลังจะนึกคิดสิ่งใดก็สำเร็จสมปรารถนา ดังนั้นให้หมั่นฝึกใจให้หยุดนิ่งกันทุกๆ วัน

